

George Serebrenik George A Szüleivel

Ez a kép a kisebbik fiam, George esküvője előtt készült itt, Budapesten, a Fészek Klub éttermében, valamikor 1995-ben. George fiam ül bal oldalon, mellette én és jobbról a férjem, László.

Miután mindenkit elvesztettem, újra férjhez mentem a háború után. A férjem kassai volt, Kassán volt ékszerüzlete. Serebrenik Lászlónak hívták, 1908. január másodikán született. Két gyerekünk született, Péter az idősebb, 1946. december hatodikán, Mikuláskor született, a másik fiam, George Igor pedig 1948. augusztus tizenkilencedikén. Eljöttünk Magyarországról, először Kassán, utána Bécsben éltünk. Bécsben hét évig laktunk menekülttáborban.

1955-ben megérkeztünk nyáron Amerikába, New Yorkba. A férjem keresett ismerősöket, mert ott akartunk maradni, de pont hétvége volt, és olyan meleg, hogy minden gazdag ember kinn volt a nyári lakásán. Semmi pénzünk nem volt. Úgyhogy kénytelenek voltunk lemenni El Pasóba, ami a világ végén van, Mexikó határán. Onnan kaptuk a papírokat. Két nap s két éjszaka utaztunk. Annyi pénzem volt, hogy tudtam venni egy sült csirkét, de az elfogyott, vizet se tudtunk inni. Borzasztó volt.

Amikor úgy-ahogy berendezkedtünk, a férjem úgy döntött, hogy kivesz az egyik barátjától egy üzlethelyiséget. Pénze ugyan nem volt, de volt ott egy keresztény ember, aki nem tudom, hány éve ott lakott, egy szabó, magyar, aki megtudta, hogy jött egy magyar. És ő felajánlotta, hogy az ő nevére felvehetünk ötszáz dollár kölcsönt.

Egy nagyon kis üzletünk volt, se víz, se semmi, de nagyon jó helyen volt. Amikor dolgoztam, amit kerestem, gyorsan elvittem, és vettünk érte árut. Vallásos tárgyakat adtunk el -- mert a mexikóiak nagyon vallásosak. Miután elkezdett menni az üzlet, vettünk egy nagyobb házat El Pasóban, aztán azt modernizáltuk. Nagyon el volt hanyagolva, mikor vettük, de ahogy anyagilag tudtuk, nagyon szépen rendbe hoztuk. Mindenki azt mondta, mikor bejött hozzánk, hogy ez egy európai ház. Akkor már megengedhettük magunknak, hogy nagyünnepekkor mindig bezártuk az üzletet. Senki zsidó

több, akinek üzlete volt, nem zárt be, de mi bezártunk. Templomba is mentünk. A gyerekek is. A Pészahot és a Hanukát tartottam, tartom most is. Pészahkor nem eszem, csak maceszt. Megpróbáltuk zsidónak nevelni a gyerekeket. George ment templomba péntek este, de a Péter soha nem. A gyerekeket sajnos nem járatuk sem héderbe, sem Talmud-Tórára kisebb korukban, nagyon el voltunk foglalva, és nem volt annyi pénzünk, hogy a gyerekeket el tudjuk küldeni egy ilyen táborba. Zsidó iskola nem volt El Pasóban.

Péter is volt, George is volt bár micvón, persze.

Péter először gépészmérnök akart lenni, azután megváltoztatta tervezőmérnökre. Dolgozott az egyik vakációban egy cégnek, akik olajat pumpáltak ki az óceánból, és miután visszament az egyetemre, ez a cég föl hívott minket telefonon, hogy hol van Péter, mert szerették volna visszavenni. Ron & Ruth, úgy hívták ezt a céget, most már más neve van. De nem akart ott dolgozni. Houstonban lakott, és ajtókat készített. Aztán valaki -- egy magyar ember -- azt tanácsolta neki, hogyha építeni akar, vegyen előbb egy telket, építsen rá egy raktárt, adja ki, s abból induljon el, s kezdjen építeni. Akkor adtunk neki kölcsönt persze, ő vett egy telket, és épített rá egy raktárt, azt kiadta, s akkor kezdett építeni. A végén húsz évig épített nagyon szép házakat. Gyönyörű házakat, orvosoknak és olajosoknak. Most már nem épít. Péter megnősült, amikor huszonhét éves volt, két gyereke van, bahái a felesége. Dolgozott valahol, és azt hiszem, ott vette föl ezt a vallást, a szülei is föl vették és a testvérei is. Az unokáim evangélikusok. Zakariásnak hívják a fiút, már huszonhét éves lesz, a kislány, Laureen huszonhárom. A fiú befektető, kitűnően végezte el az egyetemet. Laureen a reklámszakmában dolgozik. Elment New Yorkba, és rögtön kapott állást egy rádióállomásnál.

George kiskorától minden nyáron dolgozott, sőt szombaton is, egy áruházban, ahol nagyon-nagyon szerették őt. Mikor nyáron megérkeztünk, nem volt iskola, úgyhogy csavarogtak a gyerekek, és rátaláltak erre az áruházra, ami azért volt érdekes, mert a pincében madarak voltak. Megismerték a menedzsert, és ő jóban lett velük, és így kezdődött a barátság. George aztán elvégezte a bányamérnököt, majd Austinban a könyvelés mesteriskoláját. Dolgozott előbb a Price Waterhouse Coopernél, rajtuk keresztül került Magyarországra, majd a Hellmann's Mayonaise-nél dolgozott vezető beosztásban.

Ma már ő is Houstonban lakik hat éve, a családja Budapesten maradt. Van két ragyogó unokám, az egyik okosabb, mint a másik. Az egyik neve Áron, a másik pedig Ávi. Az egyik hat éves, a másik nyolc. Most már iskolába járnak. Ők vallásosabban vannak nevelve, és zsidó iskolába is járnak. Többször is elvittük őket vacsorázni, és mindig csak halat kérnek, hogy az a kóser.